

Děti Afriky

AFRICKÝ ZPRAVODAJ

03/2022

Dobrovolník Ondra se studenty školy LEA

Očima našich dobrovolníků... tři měsíce od návratu

Autory jsou dobrovolníci INVYT5: Ondra Linhart, Terez Vorlová, Mila Halušková

Co se změnilo ve vašem životě po návratu?

Měsíc od návratu do Evropy nám dobrovolníkům přišel email od koordinátorky Silvie, která nám píše: „Ahoj, ještě jednou já 😊 ...ráda bych vás požádala o příspěvek do Afrického zpravodaje“ Tentokrát téma: „Co se změnilo ve vašem životě po návratu“. Okey, napíšu zítra...

Je večer před odesláním příspěvku a já sedím u prázdného dokumentu s názvem „Co se změnilo...“. „Dělání věci na poslední chvíli očividně ne :-D“, řeknu si jízlivě sám pro sebe a začnu přemýšlet.

Na otázku, co se NEzměnilo by se odpovídalo o dost lépe. Afrika je úžasně šílený a šíleně úžasný kus země, který ve vás zanechá stopy každopádně. Na první pohled člověk vidí, že se tam žije naprosto jinak. Turistický výlet na dva týdny, kdy už běloch stráví s místními nějaký ten čas, dá ještě jiné dojmy. Ale osm měsíců každodenní práce s vesničany, tahání klád na stavbu hřiště pro studenty, hraní si s dětmi, nakupování na trhu, zkrátka život jako ho žijí oni, to je ještě jiná zkušenost. Po takové době tu jejich červenou hlínu ze sandálů opravdu hned tak nevyklepete.

Jeden z nejvýraznějších posunů, který u mě osobně nastal, je uvědomění si hodnot a vážení si věcí, které běžný Čech považuje za samozřejmé. I po téměř třech měsících v Evropě se zdráhám spláchnout na toaletě při představě, že do kanálu odtече pitná voda. Kvalitnější než ta, co jsme tahali v barelech ze studny a rozhodně mnohem lepší než ta, kterou pijí děti. Probuzení se v místnosti jen s jedním komárem a oblečení si kalhot bez možnosti škorpióního ostnu v zadku také oceňuji mnohem více, než dřív :-D. A v jídle jsem přestal být vybíravý totálně! Kdo mě zná, ví, že sníst rajskou bylo před rokem nemyslitelný problém. Teď? Hlavně, že v tom nejsou šutry! Chleba je naprostou lahůdkou, a to nemluvíme o dokonalosti, jakou představuje třeba šunka.

Vede mě to k zamyšlení nad pojmem štěstí. V africké vesnici Evropan více či méně strádá. Když není elektřina, plyn dojde a vodu musí tahat, když je mu zle tak, že váhá, jestli bude mít energii na to vstát a dát si banán, nebo raději na dvě hodiny usne a zkusí načerpat sílu si pro ten banán dojít, nebo když ho spolupráce s místní totálně odlišnou pracovní morálkou a stylem vytočí do

míry, že mu málem praskne žíla na čele, říká si, že takový stav prostě s pocitem štěstí slučitelný není. Naopak, u nás se nám s našimi lidmi pracuje dobře, známe se, mluvíme stejnou řečí. Žijeme v pohodlí, luxusu a jasně, že jsme někdy nemocní, ale není to většinou konstantní stav. Je nám fajn. A naprosto si to neuvědomujeme! Jsme v pohodě, ale šťastní...? V Africe jste šťastní skoro pořád. Dennodenně překonáváte překážky a dennodenně se posouváte dál a máte z toho skvělý pocit, ale hlavně to není o vás, ale o ostatních. Pomáháte! A oni pomoc potřebují a váží si jí. Víte, jak skvělý pocit to dává? Navíc neustálé úsměvy lidí kolem, zdravení na každém kroku, z něhož nejvíce ikonické jsou pokřiky dětí už z dálky: "SHIKAMO MZUNGU!", vás naplní tolika úsměvy, jako v Evropě za týden. A to je velká změna, kterou si do života ponesu snad tak dlouho, jak to půjde. Štěstí není pohodlí a komfort, štěstí je o překonávání sebe, pomoci druhým a chůzi společně stejným směrem s ostatními. A nejlepší na tom je, že už vím, jaký ten směr je.

Ondra

Ondra a jeho selfie

Dobrovolnice Terez ukazuje studentům školy LEA, kde se nachází Česká republika

Cesta ze snu k prožření

V době, kdy tyto řádky splétám dohromady, je to již více jak 2 měsíce, co jsme se společně s Milou a Ondrou vrátili z bezstarostné africké divočiny do kruté evropské reality. Jsou to však také více jak 2 měsíce hledání nové pozice ve zdejší komunitě, dosavadní skupině přátel a rodině, či nalézání životních postojů, se kterými zde mohu jako mimozemšťan spadlý z vesmíru uspět. Přesně jako mimozemšťan spadlý z vesmíru jsem si totiž po svém návratu připadala a stále ještě často připadám. Během svého pobytu jsem si vůbec neuvědomovala, jak moc se mění moje názory, postoje, priority, či pohled na život jako takový. Vše přišlo až jako rána mezi oči po mém návratu. Ano, až tak moc mě osobně dobrovolnická služba v Tanzanii změnila.

První "šok" přišel již během samotného návratu z Tanzanie, při přestupu v Istanbulu, kde jsem potkala

první lidi-obyvatele státu blízkého mé rodné zemi. Byli to Slováci v důchodovém věku. Postaršímu muži zazvonil telefon a on ho přijal. Bez jakéhokoliv pozdravu se na volajícího obořil: "Co chceš? Jsme v Istanbulu a domů dorazíme někdy kolem půlnoci." A to bylo vše. Bez pozdravu opět zavěsil. Teď už jsem si na takové jednání opět celkem zvykla, ale v tu chvíli mi šel mráz po zádech. Jednoduše jsem nechápala PROČ? Proč jsou na sebe lidé bezdůvodně zlí? Za celých 9 měsíců jsem se s podobným jednáním nesetkala.

Další prožření na sebe nenechala dlouho čekat. Stačilo se sejit s pár přáteli a známými a položit otázku: "Jak se máš?" Hned bylo na stole reptání, jak nic nestíhají, a výčet "problémů", které aktuálně musí řešit. Zázitkem byla i samotná návštěva obchodu. Od stížností zákazníků, že v obchodě chybí to a tamto a o kolik co zase zdražilo jsem

zažila i nervózní hledání nejrychlejšího místa k odbavení na pokladně. A zase jsem se jen sama sebe musela ptát PROČ? Proč lidé hledají problémy tam, kde nejsou a stále někam spěchají? Po problémech, které jsem viděla v Africe, už mi ty zdejší přišly nepodstatné a neustálé spěchání zbytečné.

Nastalo také i nemálo situací, nad kterými nezbyvalo než se pousmát. Příkladem za všechny může být, když mi moje známá sdělila, že své odpoledne stráví výběrem a koupí BAZÉNU pro PSA. K mému nevelkému překvapení však nákup přišel vniveč, pes se bazénu obloukem vyhnul. A mně opět vytanula na mysl otázka PROČ? Neřeší zde lidé někdy zbytečnosti? Zatímco v Africe je pes považován za volně se pohybující neškodnou hyenu, zde mu věnujeme někdy až příliš velkou pozornost.

Otázky PROČ? v sobě však neskrývaly jen nepochopení, či úsměv, nýbrž také obrovskou vnitřní bolest a smutek z toho, kam jsme to zde vlastně dospěli. Každá kultura má své pro a proti, nic a nikde tedy není úplně růžové, nicméně si dovoluji tvrdit, že v oblasti lidského přístupu, jednání v klidu a s rozmyslem, schopnostech přijímat změny či logicky řadit své priority mají Tanzanci navrch.

Otázky PROČ? mi však zároveň ukázaly, v kolika ohledech mě vlastně pobyt v Tanzanii změnil.

Zatímco Středoevropané mají sklon žít budoucností, já našla smysl v tom žít TADY a TEĎ. Snažím se nyní poslouchat sebe, své srdce, nikoliv naplňovat očekávání a sny svého okolí. Stát a řečnit vedle rakve 17leté studentky Valiet Peter mě totiž hluboce přesvědčilo o tom, že nevím svého dne ani hodiny. Nepříjemné věci, které přicházejí do mého života, nevnímám jako problémy, nýbrž výzvy, kterým musím čelit. Nadáváním a stěžováním si pak rozhodně ničemu nepomůžu. Nespěchám, ale trpělivě vyčkávám, neboť již vím, že stejně jako řešení výzev i správná rozhodnutí přichází samy a v ten pravý čas. S nadhledem a trpělivostí pak přistupuji i k běžným věcem.

Myslím a částečně i doufám a věřím, že změny, které ve mě dobrovolnická služba v Tanzanii zanechala, jsou nevratné. Odjezd do Tanzanie vnímám jako své doposud nejlepší životní rozhodnutí, samotný pobyt pak jako doposud největší životní zkušenost.

TEĎ již bývalá dobrovolnice Tereza

Dobrovolníci: z leva Ondra, Terez a Mila

Zázitok

Budeš mať zážitok na celý život! To mi hovorili všetci, predtým, ako som odišla do krajiny "ako z rozprávky" (Tanzaniou bol inšpirovaný Leví kráľ). Vtedy som to brala na ľahkú váhu. Verila som, že to bude iný pohľad na svet, ale ani som netušila, ako veľmi ma to zmení a ovplyvní môj pohľad na svet. Nakoniec to skončilo tak, že všetci okolo mňa vedeli, že je to život-meniaca skúsenosť, ale ja som to ironicky nevedela. Keď som si to teraz spätne uvedomila, zarazilo ma, že po mojom návrate mali problém prijať, že ma táto skúsenosť zmenila.

Ako by ste opísali najväčší zážitok vo vašom živote? Viem, že pre niektorých by to bola svadba, prvé dieťa atď. V mojom doterajšom živote to bola Tanzania - čo dodať? Práve som dokončila strednú školu a potrebovala som novú perspektívu.

Príchod bol, ako by ste si ho predstavili, plný dojemov, tepla, prachu. Ach prach, to sa ani nedá porovnať s tým, čo máme my aj na našich najzaprášenejších cestách. Po chvíli ste ho mali všade, či už ste boli vo vnútri alebo vonku, bolo to jedno. Prvé týždne boli plné programu a predstavovania sa na každom mieste, kde sme sa objavili. Bol to zmätok a aj preto nás veľmi potešilo, keď sme našli to, čo nás baví robiť a čo dáva nášmu pobytu v Tanzanii zmysel.

Mojou záľubou bolo učenie. Vyšlo to tak, že som počas pobytu navštívila všetky školy pod podporou organizácií Deti Afriky ČR aj Deti Afriky SR. Mala som zopár hodín na každej z týchto škôl. Či už sme sa učili gramatiku, slovnú zásobu alebo sme si čítali príbehy (ktoré si deti samé vytvorili). Mali sme sa spolu dobre. Keďže som mala príležitosť učiť deti na ZŠ, SŠ aj VŠ tak som si na vlastnej koži vyskúšala, že "UČITEĽSTVO NIE JE HRAČKA!". Popravde aj keď som rada vymýšľala a opravovala písomky, tak sa mi najviac

páčil predmet "Hry". My ho voláme "Telesná výchova". Tam sme mali všetci možnosť sa vyblázniť a nechať dieťa, ktoré spalo počas učenia sa periodickej tabuľky prvkov, uniesť nás.

Neskôr sme sa s druhým dobrovoľníkom Ondrou pustili do programu Ihrisko pre Afriku. Chvíľu trvalo, kým sme si premysleli, ako to bude fungovať, ako vyzbierame peniaze na jeho stavbu, všetok potrebný materiál atď. Avšak, keď sme asi o mesiac po začatí projektu mali všetky tieto veci už zariadené alebo minimálne v procese, boli sme pripravení na stavbu. Nebola to hračka - nikto z nás nebol architekt, mali sme iba zopár skúseností z domu, skautingu a zdravý sedliacky rozum a aj tak sme tam krútili hlavou nad "šikovnosťou" Tanzančanov. Museli sme ich zopár vecí naučiť a na konci sme si boli istí, že z toho mali zážitok, vedomosť, zábavu a aj skúsenosť, na ktorú len tak nezabudnú.

Vždy som si myslela, že som sólový hráč, lebo samej mi to išlo lepšie. Ale tak

Mila a Ondra při stavbě hřiště

ďaleko od domova som si uvedomila, že nechcem na všetko byť sama, a za to rozhodnutie som bola a doteraz som vďačná. Nie len, že mi pomohlo nájsť seba ako tímového hráča, ale tiež som mala lepšiu príležitosť spoznať ďalších dobrovoľníkov a stráviť s nimi čas, ktorý by sme nemali, keby sme sa všetci venovali len svojmu projektu a nikdy si nepomohli.

Keď ste hodení do neznámeho prostredia, máte obrovskú príležitosť spoznať sám seba. Občas sa táto príležitosť mení na nutnosť. A ani ja som sa tomuto procesu nevyhla. Nie, že by som predtým bola stratená, ale to čo som mala, kým som bola, nebolo pre

situácie, ktorým som bola v Tanzanii vystavená dostačujúce. Nebola som spokojná. Niečo mi chýbalo. A to niečo som nakoniec našla. Bola to sebadôvera.

Veľa vecí, ktoré sa stali v mojom živote, predtým ako som šla do Tanzanie, som mala problém stráviť. Stále som pred nimi utekala a neznášala som že ma vždy dohnali. Možno preto som bola často nešťastná. A teraz, vplyvom môjho sebazpoznania, ktoré mi moja činnosť v Tanzanii umožnila, som si začala veriť. Už neutekám. Stojím pevnejšie na zemi a za to som a budem vždy vďačná.

Mila

Mila uprostřed studentů školy LEA

I pár řádků rozzáří dětské oči! Napište svému dítěti dopis!!!

Autor: Terez Vorlová (dobrovolnice programu INVYT5)

Terez při výuce ve škole LEA

V rámci své dobrovolnické služby v Tanzanii jsem velmi úzce spolupracovala s podporovanými osobami, převážně pak s dětmi na základní škole LEA, Siday, Eliet a střední škole Dongobesh. Díky tomu jsem dostala tu vzácnou možnost odhalit jejich potřeby, touhy i pokušení.

Obdržení dopisu je již v našich zeměpisných šířkách pouhou formalitou, pro děti v Africe však něco jako dar shůry. Radost a štěstí, které se leskne v očích dětí, které dopis dostanou, a naopak smutek a zklamání těch, na které tentokrát řada nepřišla, byla opravdu znát.

Během našich setkávání jsem však pochopila, že to není to jediné, co dětem dopisy přinášejí... Díky dopisům mají možnost navázat s Vámi, jejich sponzory,

vztah, poznat Váš život, rodinu, přátele a ochutnat špetku evropské kultury. Vaše hřejivá slova podpory a povzbuzení jim pomáhají získat a udržet si motivaci ve studiu, či dobrém chování a informace v dopisech pak rozšířit jejich obzory. Prostřednictvím odpovědí pak v rámci maleb a kreseb výrazně rozvíjí, v Tanzanii tolik potlačovanou, kreativitu.

Souhlasíte tedy nyní, že NAPSÁNÍ DOPISU MÁ SKUTEČNĚ SMYSL? Pojdme se do toho společně pustit!

Že nevíte, co do takového dopisu napsat?

Nemusí to být žádné sáhodlouhé eseje, dokonce ani nemusíte vehementně zapojovat svou fantazii... Žijeme zde totiž v úplně jiném a pro děti neznámém světě. Úplně tedy postačí s nimi sdílet Váš život.

Ještě stále tápete? Inspirujte se třeba následujícími otázkami...

- Jaký je Váš běžný den a jeho rutina? V kolik ráno vstáváte? V kolik chodíte spát?
- Kde pracujete? Co je náplní Vašeho zaměstnání? Kolik hodin denně pracujete?
- Jak se má Vaše rodina? Kolik máte dětí? Jak jsou staré a co dělají?
- Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo? Připojit můžete klidně i recept! :)
- Co rádi děláte ve svém volném čase?
- Jaký je náš systém vzdělávání?
- Jaké je naše podnebí?

Dopis pro podporovanou osobu v angličtině nám doručte nejpozději do neděle 9. října (termín setkání Africké sny). V pondělí v brzkých ranních hodinách naši přátelé odjíždějí a vaše dopisy vezmou s sebou. Tentokrát budeme přijímat pouze „tenké“ dopisy. Nevkládejte dovnitř ani žádné drobnosti, protože naši hosté mají jen omezený prostor ve svých zavazadlech. Děkujeme za pochopení.

Dopis nám můžete doručit poštou nebo osobně na adresu Děti Afriky, Revoluční 609, 739 61 Třinec.

Dopis nám můžete poslat také emailem a my ho vytiskneme. V tom případě ho pošlete nejpozději v pátek 7. října.

Biblické okénko

Autor: Daniel Litvan

Bývalý dobrovolník Dan

Genesis 12: 1-2

I řekl Hospodin Abramovi:

„Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.

Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!

Tento úryvek jsme četli na začátku září na evaluačním víkendu letošního dobrovolnického programu. Když tento text čtete společně s dobrovolníky, kteří se zrovna vrátili z osmiměsíčního pobytu v Tanzanii, úplně jinak to vyzní. Slova o tom, že je potřeba někdy něco opustit, aby přišlo požehnání, vnímají naši dobrovolníci asi dost jinak než my, kdo tuto zkušenost nemáme.

Tato nekonkrétní slova „odejdi ze své země, do země, kterou ti ukážu“, musela být pro Abrama velkou výzvou. Mohli bychom namítnout, že obvykle nás přeče Bůh povolává do zodpovědného života. Abychom se starali o své širší rodiny, abychom žili přítomně v našem městě a angažovaně v naší zemi. Na podporu

tohoto argumentu pro zodpovědný místní život bychom našli mnoho biblických veršů. Čím se tedy správně inspirovat u Abrama?

Prvním krokem, který bychom neměli opominout je, že „Hospodin řekl“ Abramovi. Abram neopouštěl svou zemi, protože se mu prostě chtělo. Nešel pryč, protože by věci byly těžké. Reagoval na Boží řeč. Bylo to Boží povolání, Boží slovo. Abram naslouchal Bohu. Věřím, že takové slovo můžeme a máme hledat před velkými životními rozhodnutími.

Nic by se ale nestalo, kdyby ke slyšení Boží řeči nepřistoupila také Abramova poslušnost. Kdyby se nezvedl a nešel, nenalezl by požehnání a nestal by se požehnáním.

Naši milí dobrovolníci zažili, co to znamená něco opustit a jít. Mohou nyní svědčit o tom, jaké zažili požehnání a také, jak se stali požehnáním pro druhé lidi.

Poslechli bychom našeho Boha, kdybychom zaslechli jeho hlas? „Opust to,

co znáš, to, co děláš, to, jak žiješ. Chci ti požehnat, když se vydáš do té nové oblasti, kterou chystám.“

Přeji nám všem plnost Boží milosti tam, kde se na cestu vydáme i tam, kde se třeba z obav nevydáme.

Africké sny 2022

Autor: Michal Klus

Jak jsme již informovali v minulém čísle našeho zpravodaje, v neděli 9. října 2022 od 15.00 plánujeme setkání s vámi, našimi podporovateli. Už tradičně setkání nazýváme Africké sny. A to pro to, že hovoříme o tom, o čem jsme kdysi snili a co se stává realitou. A ani my, ani naši tanzanští přátelé snít nepřestáváme.

Doufáme, že na tomto setkání s námi bude ředitel Martin spolu se 4 studenty. Ty jsme vám už představili v minulém čísle.

Tyto řádky píšeme jen pár dnů po tom, co naši hosté dostali víza. Letošní proces získání víz je obzvláště zdoluhavý a komplikovaný. Už loni jsme tento proces nastrovali, když jsme usilovali o pasy pro naše studenty. Letos v červnu studenti pasy dostali a od té doby jsme zápasili o získání víz. A byl to proces

složité, úmorný a nákladný, protože cestování na ambasádu vyžaduje 3 dny.

Nicméně věříme, že budeme sklízet dobré ovoce a že účast našich přátel na tomto setkání bude povzbuzením pro vás všechny. Moc se na to těšíme.

Věříme, že jsme přichystali radostný program slova a také písni. Naši studenti jsou skvělí hudebníci. Kromě programu hostů vás čekají také zážitky dobrovolníků, možnost vyhrát v aukci nebo si zakoupit hezké předměty z Tanzanie a více. Budeme rádi, když na setkání vezmete někoho sebou.

Pokud byste chtěli přispět na náklady spojené s cestou našich přátel, můžete to udělat na našem účtu a použít var. symbol 820 a spec. symbol 013. Nebo cestu můžete podpořit při sbírce právě na plánovaném setkání. Předem děkujeme.

Děti Afriky

AFRICKÉ SNY

POPRVÉ S ÚČASTÍ
PODPOROVANÝCH DĚTÍ
Z TANZANIE!

NEDĚLE 9. ŘÍJNA 2022 OD 15 HOD.
SBOROVÉ CENTRUM HUTNÍK,
REVOLUČNÍ 609, TRINEC

www.detiafriky.cz

Aktuality

Autor: Michal Klus

V rámci svého pobytu navštíví naši hosté Slovensko, Slezsko, dále Liberec a nakonec okolí Frankfurtu v Německu.

Do Evropy přiletí 28. září a stráví několik dnů především v Košicích. Tam také proběhne v neděli 2. října od 15.00 Africký večer. Akce se bude konat v evangelickém kostele na Terasé.

Od 3. října naše hosty čeká návštěva Slezska. O našem hlavním setkání jste si mohli přečíst na předchozí stránce. Naši hosté poslouží i u dalších příležitostí. Zároveň jim toho chceme hodně ukázat. Takže navštívíme nějaké naše školy, ale také třeba skanzen nebo továrnu Hyundai.

V pondělí 11. října pak naši hosté budou součástí programu na Ekonomické fakultě Technické univerzity Liberec.

Od 12. do 17. října potom budou pobývat v Německu. Pak už je čeká návrat.

V době přípravy tohoto zpravodaje ještě nemáme kompletní program. Pokud byste rádi znali detaily, kontaktujte nás.

• • •

Minule jsme Vás informovali o záměru našeho podporovatele Jiřího Nogy vybrat prostředky na zakoupení nového automobilu pro pastora Zaka Malekwu. Celkem se snaží vybrat 250.000 Kč. Ke dni vydání našeho zpravodaje se na našem účtu pro tento účel sešlo 111.895 Kč. Pokud byste se chtěli k této sbírce připojit a podpořit tento cíl, můžete přispět na účet číslo 2900428976/2010; var. symbol: 860; spec. symbol: 3. Děkujeme.

Pastor Zak Malekwa s přáteli staví budovu, která má být zázemím pro jejich evangelizační skupinu. Budova je vyzděná a čeká se na realizaci střechy. Jsme vděční manželskému páru z ČR, který se rozhodl významně podpořit dostavbu této budovy. Doufáme, že by toto centrum mohlo být uvedeno do provozu v příštím roce.

• • •

Po skoro roční pauze se obnovuje stavba druhého křídla ubytovny pro děti. Ta byla úřady pozastavena, protože naši přátelé požádali o změnu projektu. Nicméně úřední proces byl tak zdoluhavý, že teprve v minulém měsíci byla stavba opět povolena. Mělo by tedy být dokončeno dozdění druhého patra a potom by se už stavba měla dostat pod střechu.

• • •

V současnosti podporujeme 280 dětí, studentů a spolupracovníků. Je to o šest podporovaných méně než v době vydání předchozího zpravodaje. Několik podporovaných osob totiž dokončilo své studium. Zároveň jsme měli podporovatele, kteří z finančních důvodů už nebyli schopni v podpoře pokračovat. Noví podporovatelé tak často nesponzorují nové děti, ale děti a studenty, které před tím sponzoroval někdo jiný.

Máme pořad dostatek dětí, které čekají na podporu, a tak budeme rádi, když o našem projektu řeknete dalším.

DĚTI AFRIKY
REVOLUČNÍ 609, 739 61 TRINEC
TEL.: 773 258 720, 608 744 764
E-MAIL: DETIAFRIKY@SEZNAM.CZ
WEB: WWW.DETIAFRIKY.CZ

ČÍSLO ÚČTU: 2900428976/2010
VARIABILNÍ SYMBOL 800 - OSOBNÍ PODPORA TANZANSKÝCH DĚTÍ A DALŠÍCH OSOB
VARIABILNÍ SYMBOL 810 - PODPORA TANZANSKÝCH EVANGELISTŮ
VARIABILNÍ SYMBOL 820 - PODPORA VÝJEZDŮ DO TANZANIE
VARIABILNÍ SYMBOL 860 - VŠEOBECNÁ PODPORA INVESTIC DO MISIJNÍCH PROJEKTŮ